

ВЪЗБРАНАТА, КАТО ОБЕЗПЕЧИТЕЛНА МЯРКА НАЛАГАНА ПО РЕДА
НА ДАНЪЧНО-ОСИГУРИТЕЛНИЯ ПРОЦЕСУАЛЕН КОДЕКС

Калина Лупова*

FORECLOSURE AS A PRECAUTIONARY MEASURE IMPOSED IN ACCORDANCE
WITH THE TAX INSURANCE PROCEDURAL CODE

Kalina Lupova

Abstract: The security is a unilateral power of authority of the public executor, expressed in a prohibition to perform dispositional actions, with the property owned by the debtor. In this sense, foreclosure, as a precautionary measure, aims to protect the debtor's property with the aim of future satisfaction of public claims.

Keywords: foreclosure, precautionary measure, public receivables, non-sequestrable items, immovable property.

Налагането на конкретни обезпечителни мерки има за цел да бъде реализирано публичното субективно право на държавата да получи на по-късен етап едно парично вземане, което вземане е законово установено. И ако целта на принудителното изпълнение по реда на ДОПК е да се удовлетвори парично притежание на държавата или общините – право на вземане, възникнало в резултат на публичноправно отношение, то целта на наложените обезпечителни мерки е именно обезпечаване на възможност да се гарантира това изпълнение.

Обезпечителното производство може да бъде разгледано, като съвкупност от правно установени действия и предприети мерки от

страна на компетентния орган, с цел обезпечаване на реалното събиране на публичните вземания¹. Тези действия следва да се разглеждат като упражняване на възложени със закон правомощия на компетентни органи.

Възбраната върху недвижим имот и кораб е една от обезпечителните мерки, приложими по реда на ДОПК. Тя се налага с цел обезпечаване на публичните вземания и представлява обезпечителна мярка, която се налага чрез постановление на публичния изпълнител². От своя страна, това е едностранно разпореждане на публичния изпълнител, с което се определя конкретния недвижим имот или кораб. По този начин забранявайки на длъжника да се разпорежда с вещта, тя може

* Гл. ас. д-р по Финансово право в катедра „Публичноправни науки“ към Юридически факултет на ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“. Ch. assistant PhD in Financial Law at the Department of Public Law Sciences at the Faculty of Law of the VTU „St. St. Cyril and Methodius“.

¹ Кучев, С. Данъчно изпълнително право, С., 2000, с. 119

² Вж. чл. 205 ДОПК

да послужи за по нататъшното принудително удовлетворяване на публичното вземане³. Проф. Сталев определя възбраната в гражданския процес, като „разпореждане на съдебния изпълнител, с което определена недвижима вещ на длъжника е предназначена за принудително удовлетворяване на вискателя, като се забранява на длъжника да се разпорежда с нея /с последица относителна недействителност на това разпореждане спрямо вискателя/ и тя се предава нему или на трето лице, за да я пази докато бъде продадена“.⁴ Това определение е възприето в правната теория и в съдебната практика, същото е относимо и по отношение на налагане на възбрана на публични вземания, с едно уточнение в конкретния случай възбраната като обезпечителна мярка се налага от публичните изпълнители. Целта на възбраната е да запази целостта на недвижимия имот или кораб, както и съответните вещи да останат в патримониума на задълженото лице.

В правната теория, относно възбраната и нейното налагане, е изразено становище, че тя се налага с властнически акт, който може да бъде издаден само от съд или съдебен изпълнител, като съответно друг не разполага с това правомощие. Освен това авторът застъпва идеята, че „...възбраната се допуска само и единствено в обезпечителното производство по реда на чл. 389 ГПК, съответно по чл. 629а ТЗ, както и в двата вида изпълнителен процес – индивидуален и универсален“.⁵ С цел коректност, трябва да бъде посочено, че т.к. предмет на цитираното изследване е възбраната по ГПК, то авторът вероятно не имал за цел да посочи, че такава обезпечителна мярка се налага и по реда на ДОПК, в съответното обезпечително производство. Както вече беше отбелязано в разпоредбата на чл. 205 ДОПК се предвижда налагане на възбрана върху не-

движим имот и кораб от властнически орган какъвто е публичният изпълнител.

В обезпечителното производство, освен с размера на вземането, публичният изпълнител следва да се съобрази и със секвестрируемостта на вещите и вземанията, спрямо които налага обезпечителните мерки. В този смисъл дейността на публичния изпълнител е ограничена относно предприемане на обезпечителни мерки по отношение на несеквестрируеми вземания и вещи (чл. 198, ал. 3 ДОПК „запор и възбрана за публични вземания не могат да се налагат върху имуществата по чл. 213“), в противен случай издадения акт от публичния изпълнител ще бъде незаконосъобразен. Законът не поставя и ограничение спрямо един обект, например спрямо един недвижим имот, да бъдат наложени няколко възбрани от различните вискатели – държавата за публични държавни вземания и общината за публични общински вземания. В този случай при последващо принудително изпълнение размерът на удържаната сума няма да се влияе от броя наложени обезпечителни мерки, сумите ще бъдат разпределени съобразно последователността на погасяване, уредена в чл. 169 ДОПК.

Законодателят е предвидил спрямо различни обекти на правото на собственост да може да се налагат обезпечителни мерки, съответно на един по-късен етап те да послужат за удовлетворяване на възникналото публично задължение. Принципът заложен в ДОПК е, че длъжникът отговаря за публичните си задължения с цялото си имущество⁶.

В изпълнителното производство е възприет принципа за пълна секвестрируемост на длъжниковото имущество, което ще рече, че цялото негово имущество служи за принудителното удовлетворяване на вземането на държавата, а в тази връзка и за налагане на обез-

³ Вж. **Иванова, П.** Обезпечаване и събиране на публични и частни държавни и общински вземания, С., 2012, с. 75

⁴ **Сталев, Ж.** „Българско гражданско процесуално право“, С, 1994, с. 661

⁵ **Василев И, Иванов Д.** Възбраната. Практически аспекти в изпълнителния процес по ГПК и в производството по вписване“, С., 2019, стр.13, както и **Ламбева-Стефанова М.** За погасителната давност в изпълнителния процес по АПК. Кратък анализ на съдебната практика“, DE JURE, 2015, № 1, с. 90-100, относно изпълнителното производство, предназначено да защити и да наложи санкция по повод липсата на доброволно изпълнение, като предостави дължимото на вискателя, упражнявайки предвидената в закона принуда

⁶ Вж. чл. 213 от ДОПК

печителни мерки. Това е напълно в унисон с принципа, възприет в общия граждански изпълнителен процес в нашата правна система. По този начин се цели охраняване интереса на публичния взискател. Това означава, че за което и да е парично притезание длъжникът отговаря с цялото си имущество, както и че притезанието може да бъде удовлетворено от което и да било отделно имуществено право на длъжника. Тази възможност трябва да бъде съобразена главно с нуждата да се удовлетвори взискателя, тоест с размера на неговото вземане⁷.

Същевременно обаче, законодателят е ограничил приложението на този принцип, като е въвел несеквеструемост по отношение на някои имуществени права на длъжника.

Имуществените права върху, които не могат да се налагат обезпечителни мерки се наричат **несеквеструеми**. Това са тези имуществени права, спрямо които органът по принудително изпълнение не разполага с процесуална власт, както да ги възбранява и запорира, така и да бъдат обект на изпълнение. Следователно несеквеструемостта означава забрана за осъществяване, както на налагане на обезпечителни мерки, така и на принудително изпълнение спрямо определените в закона имуществени права на длъжника.⁸ ДОПК в чл. 213 изброява несеквеструемите вземания и вещи на длъжника, същата разпоредба е приложима на основание чл. 198, ал. 3 ДОПК. Посочените в закона имуществени права се отнасят само до физическите лица, що се касае за юридическите лица, то спрямо тях не е предвидена хипотеза за несеквеструемост.

Ако направим съпоставка между уредбата на несеквеструемостта в данъчното изпълнително производство и тази в гражданското, можем да видим, че в ГПК в чл. 444 изрично е предвидено, че тя важи само в полза на длъжник – физическо лице. В този смисъл, макар и по отношение на принудителното изпълнение на публични вземания несеквеструеми да са само имуществените права на длъжник – физическо лице, то това не е изрично посочено в закона, а се извлича само от съдържанието на същия. В тази връзка с оглед прецизност на закона, **de lege ferenda** следва в текста на чл. 213, ал. 1 от ДОПК да бъде допълнено „*имуществото на длъжника – физическо лице*”.

Възбраната наложена спрямо недвижим имот, който попада под обхвата на несеквеструемите вещи, посочени в чл. 213 ДОПК се приема за допустима обезпечителна мярка. С **Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК**, подобно на несеквеструемите непотребими вземания и движими вещи и по отношение на недвижимите вещи е възприето следното: *„Несеквеструемостта на непотребимите вещи е забрана за тяхното осребряване. Налагането на заповор/възбрана върху тях обаче е допустимо, тъй като заповорът/възбраната ги задържа в патримониума на длъжника - налагането на заповор или възбрана върху вещи не е несъвместимо с несеквеструемостта и в този смисъл не я нарушава. Допустим е и описът на непотребимите вещи (той е елемент от фактическия състав на заповора, когато за първи път ги индивидуализира), забранено е осребряването им и поради това при*

⁷ Решение № 304 от 7.07.2010 г. на АдмС - Велико Търново по адм. д. № 223/2010 г., според което Обезпечителната мярка, представлява едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане и като такава тя трябва да отговаря на обезпечителната нужда. Тези характеристики на обезпечителните мерки са намерили нормативен израз в нормата на чл. 195 ал. 7 от ДОПК, която изисква обезпечението да съответства на вземанията на държавата. Това означава определяне на обезпечителна мярка, която държи сметка както за обезпечителната нужда на публичния взискател, така и за интересите на длъжника, без прекомерното му обременяване. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство - принципа на съразмерност, залегнал в разпоредбата на чл. 6 от АПК, приложим при налагане на обезпечителни мерки по силата на § 2 от ДР на ДОПК, съгласно който административния орган следва да упражнява възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административния акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, което нееднократно е разгледано в настоящото изследване

⁸ Вж. **Сталев Ж.** Българско гражданско процесуално право, преработено и допълнено издание от Мингова А., Стамболиев О., Попова В., Иванова Р., С., 2012, с. 996

описа несеквеструемите непотребими вещи не може да бъдат предадени за пазене въвн от дома на длъжника, а несеквеструемото жилище може да бъде предадено за пазене на лице, което не се числи към домакинството на длъжника само ако не се намери такова лице и длъжникът отсъства⁹. Идеята в конкретния случай е запазването на недвижимия имот в патримониума на задълженото лице и последващо удовлетворяване на вискателя в производството по принудително изпълнение. Освен това налагането на възбрана по отношение на несеквеструеми недвижими вещи, както трайно е възприето и в съдебната практика и в правната теория не е пречка, длъжникът да ползва имота, но осигурява запазването им в неговия патримониум. Възбраната по отношение на несеквеструема недвижима вещь цели, ако длъжникът се разпореди с нея, вискателя да бъде удовлетворен от този имот, т.к при такова разпореждане отпада несеквеструемостта⁹.

Налагането на **възбрана върху кораб** се извършва чрез вписване на постановлението в съответните регистри на корабите при Изпълнителна агенция „Морска администрация“, за което изпълнителната агенция изпраща съобщение до длъжника. Разпоредителни сделки и учредяването на вещни тежести върху кораба, извършени след получаване на постановлението за възбрана, нямат действие спрямо публичния вискател. С изменението в текста на чл. 205 ДОПК, публикувано в бр. 94 от 2015, се предвижда възбраната да се вписва в съответните регистри на корабите при Изпълнителна агенция „Морска администрация“. Законодателната промяна е наложена поради липсата на нормативно определен ред възбраната върху кораб да се извършва чрез вписване на постановлението с разпорежда-

не на съдия по вписванията. В мотивите към законопроекта за изменение и допълнение на ДОПК, като основание за законодателна промяна се посочва именно факта, че липсата на регламентация за вписване на възбрана върху кораб затруднява действието на възбраната спрямо трети лица, с оглед непротивопоставимостта спрямо държавата на придобитите права, след датата на вписването. Промяна е съобразена и с чл.47 от Кодекса на търговското корабоплаване, съгласно който всяко прехвърляне на собственост, както и учредяване на ипотека, върху кораб или кораб в строеж, може да се противопостави на трети лица само след вписването в съответния регистър на корабите. Тук може да се направи съпоставка с гражданския процес, при който, предвид разпоредбата на ал. 1 на чл. 397 ГПК, като обезпечителни мерки са посочени само: *1. налагане на възбрана върху недвижим имот; 2. Налагане на запор на движими вещи и вземания на длъжника; 3. Налагане на други подходящи мерки, определени от съда, включително чрез спиране на моторно превозно средство от движение и чрез спиране на изпълнението.*¹⁰ За разлика от ГПК, ДОПК предвижда изрично възможността, като обезпечителна мярка да бъде наложена възбрана върху кораб.

Възниква въпросът – от кой момент се счита наложена тази обезпечителна мярка. Предвид разпоредбата на ал. 2 на чл. 205 ДОПК *„Налагането на възбрана върху кораб се извършва чрез вписване на постановлението в съответните регистри на корабите при Изпълнителна агенция „Морска администрация“. За извършеното вписване Изпълнителна агенция „Морска администрация“ изпраща съобщение до длъжника. Прехвърлянето на правото на собственост, учредяването и*

⁹ Вж. **Сталев Ж.** Българско гражданско процесуално право, преработено издание от Мингова А., Стамболиев О., Попова В., Иванова Р., С., 2012., стр. 1023 и сл., както и Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК,

¹⁰ „Тъй като в ГПК изрично не е предвидена обезпечителна мярка „възбрана“ на кораб, по аргумент на чл. 205, ал. 2 от ДОПК налагането на възбрана върху кораб /извън специфичните мерки, предвидени в КТК за обезпечаване на морски иск, се извършва чрез вписване на обезпечителната заповед в съответните регистри на корабите при Изпълнителна агенция „Морска администрация“. За извършеното вписване Изпълнителна агенция „Морска администрация“ изпраща съобщение до длъжника. По този начин, с вписването на съответните регистри обезпечителната мярка „възбрана“ на кораб се счита за наложена, аналогично на чл. 400, ал. 2 от ГПК.“, съгласно Решение № 548 от 7.06.2022 г. на ОС - Бургас по в. гр. д. № 683/2022 г.

прехвърлянето на вещи права и учредяването на вещи тежести върху кораба, извършени след получаване на постановлението за възбрана, нямат действие спрямо публичния вискател“. Предвид изр. трето на посочената разпоредба би следвало текста да се тълкува в следната посока, а именно необходимостта от получаване от страна на длъжника на постановлението за налагане на обезпечителната мярка. Смятам обаче, че не това е целта на закона, а и с оглед систематическото тълкуване на разпоредбите, относими към обезпечителното производство, то обезпечителната мярка следва да се счита наложена, след вписване на постановлението в съответните регистри на корабите при Изпълнителна агенция „Морска администрация“. В посочения смисъл е и Решение № 548 от 7.06.2022 г. на ОС - Бургас по в. гр. д. № 683/2022 г., според което преди надлежно вписване в корабните регистри на издадената обезпечителна мярка, същата не може да произведе правното си действие, т.е. да се счита наложена. Необходимо условие за вписване на тази обезпечителна мярка е постановлението, с което се налага възбрана върху кораб да съдържа индивидуализиращите белези на въпросната вещ.

Предвид разпоредбата на чл. 205, ал. 1 ДОПК налагането на възбрана върху **недвижим имот**, се осъществява чрез вписване на постановлението по разпореждане на съответния съдия по вписванията по реда на вписванията. За извършеното вписване съдията по вписванията изпраща съобщение до длъжника. Нещо, което на практика не се извършва от компетентния съдия по вписванията. Възприетата практика в службите по вписванията е да се уведомяват ответниците за наложени и вписани възбрани, съгласно чл. 400, ал. 2 ГПК „налагането на възбрана става чрез вписване на обезпечителната заповед на съда в нотариалните книги. Службата по вписванията съобщава на ответника за извършеното вписване“. Основният мотив на съдиите по вписванията да не изпращат уведомление относно вписаните възбрани е, че същите биват известени за наложените обезпечителни мерки с връчване на постановлението за налагане на обезпечителната мярка. Създадената практика обаче противоречи на текста на чл. 205, ал. 1 ДОПК.

Особен залог, вписан след възбраната, не може да се противопостави на публичното вземане. Същевременно в посоченото постановление вещите следва да бъдат индивидуализирани, по номер на имота, граници, номер и дата на акта за собственост, дата на построяване. Препис от постановлението за налагане на обезпечителна мярка се изпраща на съдията по вписванията при съответния Районен съд по местонахождението на недвижимия имот, който го отразява в съответните регистри.

Според чл. 206 ал. 1 ДОПК, доколкото в кодекса не е предвидено друго, запорът и възбраната, наложени за обезпечение на вземането, произвеждат действията, предвидени в чл. 451, 452 и 453, чл. 459, ал. 1, чл. 508, 509, 512, 513 и 514 от Гражданския процесуален кодекс. Органът, наложил обезпечението, може да предяви срещу третото задължено лице иск за сумите или вещите, които то отказва да предаде доброволно.

Правните последици от налагането на възбраната са свързани с вписването на наложената обезпечителна мярка в съответните регистри, а недвижимият имот спрямо който е наложена тази обезпечителна мярка не може да бъде обект на разпоредителни действия от страна на длъжника. Съответно недвижимият имот може да остане във владение на задълженото лице, но може да бъде предоставен за пазене и на трето лице. За вискателя извършените разпоредителни действия с обезпечения имот са относително недействителни (чл. 452, ал. 2 ГПК). Извършените действия на разпореждане след вписване на възбраната са не противопоставими на вискателя.

Обезпечителната и изпълнителна възбрана произвеждат предвиденото в закона действие – чл. 401 във връзка с чл. 452 – 453 ГПК. Същите са пречка за разпоредителни действия с вещта, но само в случаите, когато разпореждането изхожда от самия длъжник. Обезпечителната възбрана не е пречка за провеждането на индивидуално принудително изпълнение върху имота, а правата на обезпечения кредитор се трансформират в право на присъединяване по право и право на участие в разпределението, в който смисъл е Решение № 105 от 25.01.2018 г. по гр. д. № 4833/2016 г. на ВКС.

Според ТР № 1 от 10.07.2018 г. по тълк. д. № 1/2015 г. на ВКС, ОСГТК за разлика от ипотеката, възбраната не дава право на предпочтително удовлетворение, а само обезпечава възможността за ефективна реализация на принудително изпълнение спрямо възбранения недвижим имот. *„Възбраната не е вещно право, тя е вещна тежест върху недвижим имот. Наложената възбрана гарантира осребряване на недвижимия имот, но не гарантира удовлетворяване на кредитора в пълен обем, тъй като получената от публичната продан сума подлежи на разпределение между всички кредитори на длъжника, чийто имот е възбранен. От момента на вписването на възбраната длъжникът търпи ограничение на правото си да се разпорежда с вещта, като под страх от наказателна отговорност не може да я поврежда, изменя или унищожава. Съгласно чл. 452, ал. 2 ГПК извършените от длъжника разпореждания с възбранен имот са прогласени от законодателя за недействителни спрямо взыскателя, който я е наложил. Ефектът на тази недействителност се изразява в предназначението на възбраната като обезпечителна мярка да „пази имота“ в патримониума на длъжника, за да може по отношение на този имот да се проведе принудително изпълнение въпреки извършеното разпореждане в полза на трето лице“.*

Забраната за разпореждане с възбранения недвижим имот пази взыскателя от увреждащи фактически и правни действия от страна на длъжника. Забраната за извършване на подобни действия се свързва, както вече беше отбелязано, с т.нар. относителна недействителност спрямо взыскателя. Тази последица се свързва с последващата невъзможност длъжникът да предявява иски или възражения, като се позовава на извършените разпоредителни действия с недвижимия имот, например прехвърлителни сделки, учредяване на ипотеки и ограничени вещни права и др. В тази връзка между длъжника и публичния взыскател са създадени такива отношения, които предполагат, че при извършване на разпоредителни сделки не са възникнали правни последици между длъжника и третото лице.¹¹

¹¹ В този смисъл вж. **Василев, И.** Действие на вписването по българското вещно право. С., 2018, с. 323 и сл.

Предвид наличието на противоречива съдебна практика, относно допустимостта на иск, за обявяване недействителността на извършеното от длъжника разпореждане със заповорирана вещь или вземане, респ. разпореждане с възбранен имот, след вписване на възбрана, предявен от лицето, в чиято полза е наложен заповорът или възбраната е постановено ТР от 11.03.2019г., по т.д. № 4/2017г.на ОСГТК. С т. 4 на посоченото тълкувателно решение е прието, че *„искът за обявяване недействителност на извършеното от длъжника разпореждане със заповорирана вещь или вземане, респ. разпореждане с имот, след вписване на възбрана, предявен от лицето, в чиято полза е наложен заповорът или възбраната не е допустим“.* В мотивите, към посоченото решение ВКС се позовава на следното: предвид нормата на чл. 452, ал. 1 ГПК, извършените от длъжника разпореждания със заповорираната вещь или вземане след заповора са недействителни спрямо взыскателя по изпълнителното производство и присъединилите се кредитори, освен ако третото лице - приобретател, може да се позове на чл. 78 ЗС. Съответно, съгласно чл. 452, ал. 2 ГПК когато изпълнението е насочено върху имот, недействителността има действие само за извършените след вписването на възбраната разпореждания. Следвайки логическото тълкуване на посочените разпоредби ВКС прави извод, че разпоредителните действия на длъжника са непротивопоставими на лицето, в чиято полза е наложен заповорът или възбраната. Това лице може да се позове на непротивопоставимостта на наложената обезпечителна мярка, само по силата на закона, като не е необходимо воденето на съдебен процес за обявяването на недействителността, ако е имало качеството взыскател, или качеството присъединен кредитор в изпълнителното производство. Съответно тази непротивопоставимост му предоставя възможност да осъществи принудително изпълнение върху възбранения имот или заповорираната вещь. И точно това ВКС приема, като липса на правен интерес от предявяване на иск за извършеното от длъжника разпореждане.

Макар ипотеката и възбраната да са вещни тежести, те се различават по своето

действие. Ипотеката представлява реално обезпечение което се налага върху недвижим имот, подобно на възбраната, чрез вписване по реда на ПВ. Ипотеката може да бъде договорна или законна, като при първата трябва да е налице действителен договор между ипотекарния кредитор и собственика на имота, сключен в писмена форма и съответно вписване по реда на ПВ. При законната ипотека е налице единствено производство по вписване, което започва по молба на кредитора и последващо определение на съдията по вписванията, с което молбата се уважава.¹² Възбраната цели да запази недвижимите имоти на длъжника, или друго лице в неговия патримониум, като чл. 453 ГПК предвижда непротивопоставимост на прехвърлянето и учредяването на вещни права, извършени след вписване на възбраната по отношение на взыскателя. Тя също е тежест върху имота, но не е вещно право (*в който смисъл е Определение № 98 от 28.02.2013 г. по ч. пр. д. № 1229 / 2013 г. на ВКС*).

Както вече беше посочено извършването на разпореждане с недвижим имот, след вписване на възбраната, в полза на трето лице не може да се противопостави на обезпечения кредитор. Правейки съпоставка със запора, владението ще бъде неотнормимо по отношение непротивопоставимостта, достатъчно е разпоредителното действие да е било извършено след вписване на възбраната, за да настъпи относителната му недействителност спрямо обезпечения взыскател.¹³

Изводът, който може да бъде направен е, че значението, което има възбраната, се свързва с правните последици от нейното налагане. От една страна недвижимият имот може да остане във владение на задълженото лице до погасяване на публичното вземане, след което наложената мярка ще бъде вдигната, от друга страна недвижимият имот може да бъде даден на трето лице за отговорно пазене. По – важно е обаче да бъде отбелязано, че недвижимият имот, е такава вещь спрямо която длъжникът не

може да се разпорежда, което означава, че той е лишен от разпоредителна власт. Обратното ако той се разпорежи с възбранената вещь, след нейното вписване, то това разпореждане ще е недействително по отношение на държавата спрямо третото лице. В тази връзка особен залог, който е вписан след съобщението за наложена възбрана ще бъде непротивопоставим на публичното вземане.

БИБЛИОГРАФИЯ / REFERENCES

Василев, И. Действие на вписването по българското вещно право, С, 2018, Vasilev I, *Deistvie na vpisvaneto po balgarskoto veshtno parvo*, S., 2018

Василев И., Иванов, Д. Възбраната. Практически аспекти в изпълнителния процес по ГПК и в производството по вписване. С., Нова звезда. 2019г. Vasilev I Ivanov D. *Vuzbranata. Prakticheski aspekti v izpulnitelniya protses po GPK i v proizvodstvoto po vpisvane*. S., Nova zvezda. 2019g.

Иванова, П. Обезпечаване и събиране на публични и частни държавни и общински вземания, С., 2012 // **Иванова, Р.** Obezpechavane i sabirane na publichni i chastni darzhavni i obshtinski vzemania, S, 2012

Кучев, С. Данъчно изпълнително право, С., 2000. // **Kuchev, S.** Danachno izpalnitelno parvo, S 2000.

Ламбева-Стефанова, М. За погасителната давност в изпълнителния процес по АПК. Кратък анализ на съдебната практика, DE JURE, 2015, № 1 // **Lambeva-Stefanova, M.** Za pogasitelnata davnost v izpalnitelnia protses po APK. Kratak analiz na sadebnata praktika, DE JURE, 2015, № 1,

Сталев Ж. Българско гражданско процесуално право, С, 1994 // **Stalev Zh.** Balgarsko grazhdansko protsesualno parvo, S., 1994.

Сталев Ж. Българско гражданско процесуално право, преработено и допълнено издание от Мингова А., Стамболиев О., Попова В., Иванова Р., С., 2012 // **Stalev Zh.,** Balgarsko grazhdansko protsesualno parvo preraboteno i dopalнено izdanie ot Mingova A., Stamboliev O., Popova V., Ivanova R., S., 2012

¹² В този смисъл вж. Василев, И. Действие на вписването по българското вещно право., С, 2018, стр. 283 и сл.

¹³ **Герджиков О., Русчев И., Марков М., Стефанов Г., Касабова К., Голева П., Градинарова Т., Гилова В., Недкова К., Хорозов Г., Стефанов С.** Обезпеченията в материалното и процесуалното право Приложен коментар проблеми на правоприлагането анализ на съдебната практика. С., ИК Труд и право, 2018, с. 905 и сл.